

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUIDO PERONE

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΟΛΟΡΕΣ



Η δικαστική και γοητευτική Ντολορές, αφού διέσχισε με νευρικό βήμα την πλατεία του 'Αλκαζάρ, μπήκε στο Ισπανομαυριτανό του ρυθμού μέγαρο των Δικαστηρίων και έφταντας στα πόδια ενός δικαστού, του έπε με διακριμένα μάτια :

- Είμαι μια μεγάλη ένοχος, κύριε δικαστά, μια κακούργα, κι' έχομαι να σάς εξομολογηθώ το έγκλημά μου!...

Ο δικαστής, αφού την εκύτταξε για λίγες στιγμές αποσοβούμενος, βότερα τη βοήθησε να σηκωθεί και την έβαλε να καθήσει σ' ένα καναπέ δερμάτινο, λέγοντάς της με συγκράτηση :

- Μην κάνετε έτσι, σενορώτα! Κοιτάξτε με, είμαι διατεθειμένη ν' ακούσω εύνοικά το έγκλημά σας! Καίτοι τα δάκρυα είν' ανώφελα βότερα' από το έγκλημα, έν τούτοις σάς υπόσχομαι κάθε επίχειρα, γιατί καταλαβαίνω πως έχετε μεταμεληθεί γιά ό,τι κάνατε! Έμπρός, λοιπόν, σάς ακούω.

Τί σάς συνέβη;

Συνομιλημένη και εξουθενωμένη, με σκαμμένο το κεφάλι και με φωνή διακοπτιμένη από λυγμούς, άρχισε η Ντολορές την εξομολόγησή της :

- Έδώ κι' ένα μήνα, μια Κινασά, ό άέρας ήταν ζεστός κι' άρωματισμένος, από πολύ άπ' ό,τι είνε συνήθως άρωματισμένη ή άρωαία μας και γοητευτική Σεβίλλη, το μεθυστικότερο λουλουδι της 'Ανδαλουσίας, Είχα βγει με την παρμάνα μου, τη δόνα Πεπίτα, κι' έναναμε περίπατο μπρός στο 'Αλκάζαρ.

Ανένεμα με μεγάλη απόλαυσι τον μυρωμένο από τ' άρώματα των λουλουδιών άέρα. Έξασα, έννοιωσα ό,τι κι' εκύτταζα, δυό άγνωστα μάτια. Η δύναμι των ματιών ποδ' κι' εκύτταζαν ήταν τόσο μεγάλη, ό,στε την ίδια στιγμή ένόμισα, ό,τι ποδ' γόταν μια άνοσηφόρη ζώλη. Ένας πέταλος... ήρε μπρός στο μάτια μου και κάτω μου, πλόγισε βαθειά την καρδιά.

Με μεγάλη βία κατόρθωσα ν' αναπνέω και γιά ν' άποφύγω τις διαπρωσιακές ένεινες ματιές, έπροχώρησα προς τις όθνες του 'Κουανταλαβί. Όταν σέ λίγο γύρισα πίσω, είδα ό,τι ό άγνωστος ένεινος με παρακολούθησε. Ήταν ένας 'Ιταλός λοχαγός, περαστικός από δω, πηγαίνοντας στο Μαράκο. Βλέποντας πως άλλωστίκα δέν μπορούσα ν' άποφύγω τη μαγευτική έκείνη επίδρασι των ματιών του νεαρού άξιωματικού, άποφάσισα νά γυρίσω σάτι μας.

Φαντασθήτε τώρα την έκπληξι ποδ' δοκάμισσα, όταν, μπαίνοντα στο σαλόνι μας, αντίκρισα τον 'Ιταλό άξιωματικό με τη σαγηνευτική ματιά του! Καθόταν με τον πατέρα μου και τη μητέρα μου και σουδένπαζαν! Μ' ένα τόνο οικείο, σαν να γνωρίζονταν από πολύ χρόνον!

Ο πατέρας μου ποδ' παρουσίασε άμέσως τον σινιό 'Αλβέρτο ντι Πιεμόντε.

Ο σινιό 'Αλβέρτο : ντι Πιεμόντε, ποδ' είτε ό πατέρας μου, ποδ' συνεστήθη από κάποιον : παλιό μου φίλο Ναπολιτάνο. Ήρθε να έπισκεφθί την όρωα μας 'Ανδαλουσία, γιά να σπουδάσει τα ήθη της και τή ζωή της. Έλπιζε, λοιπόν, ό,τι δουν καρδία τοδ' άρέσει να μένη στη Σεβίλλη, θά θεωρήσει το σπίτι μας σαν δικό του....

Μου είνε άδιάντων να σάς περιγράψω, κύριε δικαστά, τί αισθάνθηκα όταν τον είδα εκεί, ανάμεσα στους γονείς μου, σcheidον οικείο παιδί. Δέν ξέρω τί ψιθύρισα, βότερα' από τις συστάσεις ποδ' πατέρα μου, ήμουν δυο: πολύ συγκρατημένη, πολύ εύτυχιμένη ποδ' τον ξανάβλεπα κι' έπειδή φοβήθηκα μήπως καταλάβει ή μητέρα μου από το ποδ' μου συνέβαινε. Έτραξα σαν τρελλή στην κάρμαρα μου.

Είχ' άνάγκη να ξεσπάσω, άποκαλύπτοντας σε κάποιον το μεγάλο μου μυστικό. Τά εξομολογήθηκα λοιπόν όλα στην Κοντοίτα, την άγαπημένη μου αδελφούλα, από την όποία δέν έκρυβα κανένα μυστικό μου κι' ή όποια έτυχε νάναι την ήμέρα αυτή άδιάθετη.

Φρόντισε νά γίνης γρήγορα καλά, αδελφούλα μου, τής είπα, γιά να ίδης ένα όμορφο παλλήκωρι ποδ' φιλοξενούμε σέπια μου. Είν' ένας νεαρός λοχαγός, ένας όμορφος και γοητευτικός Ναπολιτάνος, ποδ' ή ματιά του όπου πέσει φλογίζει, σαν τή λάβα του Βεζούβιου τής πατρίδας του!

Στο βραδυνό φαγητό, προτίμησα νά κάνω συντροφιά τής αδελφούλας μου τής Κοντοίτας, παρ' ό,τι καθήσω στο τραπέζι μαζί

με τους γονείς μου και τον 'Αλβέρτο.

Όταν όμως τελείωσε το δείπνο, ό πατέρας μου ήθε, με πήρε και με πήγε μέσ' στο σαλονάκι μας, λέγοντάς του 'Αλβέρτου :

Όρίστε ή καρτισιόζα μας ή Ντολορές! Σάς την φέρνω να κάμπετε μαζί λίγη μουσική...

Ο λοχαγός τότε πήγε ό ίδιος και ξεκρέμασε την κιθάρα μου. Τη στιγμή ποδ' μου την έδινε, το χέρι του άγγιξε το δικό μου. Τόκαμε επίτηδες ή από άπροσεξία; Δέν ξέρω. Το βέβαιο όμως είνε, ό,τι ή έπαφή αυτή με τάραξε τόσο, ό,στε παρ' ό,τιόλο να ποηθεφτε ή κιθάρα από τα χέρια. Ήταν όμως ή μητέρα μου μπροστά και συγκρατήθηκα.

Με φωνή τότε ποδ' έτρεμε από συγκίνηση, άρχισα νά τραγουδώ έν' από τα πιο άγαπημένα μου τραγούδια τής άγάπης. Ή συγκίνησι μου έταίριαζε θαιμιάσια με το πάθος του τραγουδιού και τόκανε παθητικότερο.

Έπειτα τραγούδησε και κείνος. Ώ, τί φωνή! Όλες ή νότες του τραγουδιού του έφταναν ως την καρδιά μου. Θάλεγε κανείς, ό,τι ή ψυχή του περνούσε στη δική μου κι' έννοιωθα, ό,τι τον άγαπούσα σαν τρελλή!

Όταν, βότερα' από λίγη όρωα μένιναμε μόνοι στο σαλονάκι, τοδ' ήμιασα γιά την Κοντοίτα.

Α, δέν ξέρετε - τοδ' είπα - πόσο άξιολάτρευτη είνε ή αδελφούλα μου. Ή φωνή της είνε από γλυκερά άπ' τη δική μου, τα μάτια της σκεπάζονται από βελουδένια βλέφαρα. Τα μάλλια της άπλώνονται στους ώμους της σαν έβέννος μανδιάς. Η μέση της, τα χέρια της, τα πόδια της, όλα είνε τόσο λεπτά, τόσο χαριτωμένα!

Όταν βρίσκειται μπροστά ή Κοντοίτα, χάνεται ή Ντολορές, σβίνει έντελώς. Άγαπό τοδ' όμως την αδελφούλα μου και δέν μπορώ να ή ήλψη. Θα ήμάλωσα μάλλον να κείνον ποδ' θα τολούσε να με ή θαμισή!

Τί ποδ' τά λέτε όδ' αυτά, άπάντησε ό 'Αλβέρτος. Έγώ θά την άγαπήσω γιατί είνε αδελφούλα σας. Όσο γιά τις όμορφές της, είν' άνάκνεες νά συγκρίνουν την καρδιά μου, τοδ' έγέμισε έντελώς από σάς!

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, κι' έσυρε κοντά του και τα χείλη του άγγιξαν τα δικά μου. Αδελά μου ποδ' ξεφύγε τότε μια διαπρωσιακή κραυγή. Μόλις άκουσε τη φωνή αυτή ή αδελφούλα μου, ήρθε στο σαλόνι, μολονό,τι δέν είχε άποφάσισι ακόμα να παρουσιασθί έκείνη την ήμέρα. Έγώ έντομηταξεί είχα λιποθυμήσει. Όταν σηήθη, ό 'Αλβέρτος κι' ή Κοντοίτα με κρατούσαν κι' οι δυό από τα χέρια και κι' εκύτταζαν κι' ένδιαφέρον κι' άγνοια.

Είμαι άρκετά όμορφη, ποδ' φαίνεται, ποτέ όμως δέν είχα ίδει την Κοντοίτα τόσο όμορφη, όσο έκείνη τ'ή βραδειά. Έτσι καθώς άνήσχηξέ αιτία μου...

Η Ντολορές άναστέναξε βαθειά κι' έξακολούθησε :

Πέρασαν από τότε, κύριε δικαστά, τέσσερες ήμέρες. Τα σαγηνευτικά μάτια του 'Αλβέρτου δέν ζύτταζαν πιά έμένα, αλλά την Κοντοίτα. Η γλυκερά του φωνή δέν έλεγε πιά τρομερά λόγια σέ μένα, αλλά τής αδελφούλας μου, με την όποια φωνόταν τρελλά εύροτυπημένος. Τραγουδούσε μαζί της, κι' ή καθάρα μου έννευε καρμιασμένη στη θέσι της από το μεταξοτό κόκκινο φρόνκο της, χωρίς καμιά πνοή, καμιά σκέψη να κάνει να πάλλουν ή χορδές της!...

Ήμουν πια σαν τρελλή. Πήγαυα να σκάσω.

Ένα δείπνο, μπαίνοντας στο σαλόνι μας, βρήκα την αδελφή μου και τον 'Αλβέρτο να καθόνται πλάι-πλάι στο ντιβάνο. Έκείνη φωνόταν άποσολιμημένη με το εργόχειρό της, έκείνος ξεφύλλιζε κάποιον βιβλίο. Παρ' όλη την παραρη ποδ' έννοιώσα, βρισκοντάς τους άνέλπιστα μαζί, τοδ' χαρτίμασα κι' έπροχώρησα στην άνοιγμένη πόρτα του μπαλκονιού. Όλα τ' άρώματα του κήπου έρχόντουσαν προς το μέρος μου με το βραδυνό άγερμά.

Υστερ' από λίγες στιγμές, άκουσα την αδελφή μου να μου λέη :

Ντολορές, τί κάνεις μόνη σου στο μπαλκόνι; Έλα μέσα! Ο 'Αλβέτος ποδ' διαβάσει κάτι πολύ ένδιαφέρον. Κύτταξε τον ούρανό! Οδ' αυτά τα σύννεφα ποδ' μαζεύονται, δείχνουν πως θά ξεσπάσει γρήγορα τρομερή καταιγίδα. Έλα, λοιπόν, μέσα! Γιατί μάς άποφεύγεις;

Την εκύτταξα τότε με μάτια ποδ' ήθελαν να πούν : «Πλάνα, ψεύτρα! Τί σε μέλλει σένα άν ξεσπάσει ή καταιγίδα και με κάρνω



Ήμουν πια σαν τρελλή... Πήγαυα να σκάσω...

ήταν συγκρατημένη κι'

οι κερανοί της; Τι σε μέλλει σένα, που δεν έδιστασες να παρα-
ξής την καρδιά μου, που σου την είχα ανοίξει έντελώς και σε είχα
άρψει να διαβάσης όλα της τα μυστικά;

» Σε λίγο, έπειδή δεν μπορούσα να τους βλέπω τόσο εντυπωσι-
σμένους, χωρίς να λογαριάσω τη θύελλα πουξες ξεσπάσει ένταμεταξύ
πραγματικά τρομερή, κατέβηκα στο περιβόλι μας και χόθηρα κάτω
από τα πανύψηλα δέντρα του. Ή αστραπές που απλώνόντουσαν σαν
φείδια φωτεινά στον ουρανό, οι κρότοι των κεραυνών, ή βροχή που
έπεφτε ραγδαία, δεν μουκάναν καμιά έντιπια.

» Μονάχα μια φοβερή σκέψη βασάνιζε το μυαλό μου: Δεν μ' ά-
γαπάς πια! "Αν δεν είχε ιδεί την Κοκτοίτα, θα μ' αγαπούσε ακό-
μα!" Αν δεν την έβλεπε πια, θα ξαναγίριζε κοντά μου!

» Μήπως όμως υπήρχε κανένα μέσον; "Αχ, αυτή ή Κοκτοίτα,
που την αγαπούσα τόσο πολύ! Ποτέ δεν έλαζα, όχι, δεν τό φαντα-
ζόμουνα ποτέ, πώς θα μου σπάραιζε τόσο άσπασχα, τόσο αλίπια
τη φτωχή μου καρδιά. Σε τί της έφταζα; Μήπως δεν την αγα-
πούσα σαν στοργική αδελφούλα;

» Και πότε τότε την τρομερή απόφασή μου, ανάμεσα σε κερα-
υνούς και αστραπές. "Άλλοίμονο σ' εκείνη που μου πλήγωσε την καρ-
διά μου!" "Α... δεν μπορεί να φαντασθή κανείς τί σχέδια μπορεί
να κάνει ένας παραγωγισμένος έρωας, ένα προδομένο αίσθημα αγά-
πης! Κι' άειλπασμένη όπως ήμουν, άποφασισα να στείλω στην ά-
δελφή μου μια άνοδοέση, το άρωμα της οποίας θα τη μεθούσε.

άλλα και θα την εσόχονε, γιατί θα είχα ρίξει μέσα στους
κάλυκες των άνθων από τη σκιά εκείνη με το κεραυνοβόλο
άποτέλεσμα, που μου είχε δώσει κάποτε κρυφά ή παρομόνα μου,
ή δόνα Πεπίτα. Μήπως, άλλωστε, έμεις ή "Ανταλιδύες
δεν μεταχειριζόμαστε πάντα ευχρηστικά ή δηλητήρια;

» "Εσπευτα το μπουκέτο. "Υστερα όμως μετάνιωσα έξα-
φνα. "Ήθελα να το πάρω πίσω! Θα προτιμούσα να τό πε-
τούσε ή Κοκτοίτα, χωρίς να τό μυρίσθ! Μά όχι, όχι... Δεν
ήθελα να γίνει δική του!" "Ω, Θεέ μου! Άγαπημένη μου ά-
δελφούλα, ψιθύριζε, πέταξε τα αυτά τα λουλούδια, φύγε μα-
κριά από τ' άρωμά τους!

» Ή Κοκτοίτα δέχτηκε μ' έμπιστοσύνη την ειδοιαστή ά-
νοδοέση, και μόλις τη μυρίστηκε, μια νεκρική χλωμάδα ά-
πλόηθε στο πρόσωπό της. "Έγειρε στην άγκαλιά του "Άλ-
δέφτου και τα φώρια της μάτια, τα φώρια βελούδινα μάτια
της, δεν θα ξαναοίξουν πια! Πέθανε!... Τη σκότα-
σα!... Τη δηλητηρίασα!... Καταλοβαίνετε;»

Χωρίς ν' άπαντήσει τίποτε, ο δικαστής έφώναξε δυό άλ-
γοναξέλ (χωροφύλακες) και με άπότομη φωνή τους έλεγε:
— "Οδηγήστε αυτή τη σενορία στη φυλακή του Σάν-
Ζουάν ντ' Ουόδα!"

GUIDO PERONE

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΓΕΛΙΑ

"Όταν λέμε έσπασα στα γέλια ή πέθανα άπ' τα γέ-
λια, δεν φανταζόμαστε ποτέ, πώς μπορεί καμιά φορά να
πραγματοποιηθ ή και να γίνει κυριολέξια μια τέτοια έκφραση.

Κι' όμως, μια Άγγλίδα πέθανε τελευταίος από τα πολ-
λά τα γέλια. Ή γυναίκα αυτή ήταν μια άπλοή καθαρίστρια
και είχε προσληφθεί στην ύπηρεσία ενός φρενοκομείου του Λονδί-
νου. Την πρώτη ημέρα όπως που πήγε να πάσθ δουλειά, είδε στο
προαύλιο του θεραπευτηρίου έναν ακίνδυνο τρελλό, ο οποίος έπέμενε
να τριβή μια τα χέρια του, να χτυπά μια τα γόνατά του με ρυθμι-
κή κανονικότητα κι' ύστερα να στρίβη τα άντιακρατα μονστάκια του,
κάνοντας ένα σωρό γκριμάτσες. Ή άπλοή καθαρίστρια θεώρησε
τόσο άστοχο και κομικό τό πράγμα, όστε βάλληξε να γελά ή άκα-
τάσχετα, σχεδόν να ουρλιάζει, ως τη στιγμή που παρουσιάστηκε
ο προϊστάμενός της και την κίνταζε με άσπληρο βλέμμα, άνακαλών-
τας την στην είσοδο. Τότε ή δύστυχη γυναίκα, μη μπορώντας
με κανένα τρόπο να συγκρατήση τό γέλιο της, έπεσε κάτω ξερή. Ή
νεκροφία που έγινε κατόπιν, διεπίστωσε ότι ατία του θανάτου της
ήσαν τα δυνατά γέλια και ιδίως ή μεγάλη προσάθεια που κατέβα-
λε ή άτυχη γυναίκα να τα συγκρατήση, προσάθεια ήτις έπέφερε
τό άπότομο αταμάτσημα της καρδιάς και τό θάνατο.

Αυτό άποδεικνύει πόσο επικίνδυνη εινε έπίσης ή κακή συνήθεια
που έχουν πολλοί να προσλαούν με γαργαλιματα στα μικρά παιδιά,
τό τυραννικό εκείνο συνεχές και άσπάτητο γέλιο που μπορεί να οδη-
γήση σε καρδιακές παθήσεις.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

"Έχουν πιά ότι ο χρόνος εινε χρήμα κι' όμως εινε κάτι περισσό-
τερο: εινε ζωή.

John Lubbock.

Τα δευτερόλεπτα που άφίνομε πίσω μας, δεν μπορεί ούτε ή
αιωνιότης να τα άνακαλέση.

Σίλλεορ.

"Ο καιρός έχει διαφορετικό βηματισμό για τους διαφόρους
άνθρώπους. Για τον ένα ο χρόνος πηγαίνει βάρην, για τον άλ-
λον τριποδίζει, για τούτον καλπάζει και για ζείνον στέκεται.

Σαίξπηρ.



ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΗΣ

(Δημοτικό τραγούδι της Τριπολιτιδος
που τό τραγουδούν συχνά οι Βεδουίνοι).

"Εγώ με τό μπουζούκι μου και τα πολλά μου μέτρα
που δασκαλένω τους ποιητές κι' είμαι γεμάτος φλόγα
θα πώ έναν ύμνο έρωτικό, τραγούδι θα ιστορήσω
για να παινέσω την καλή, πύχει τα μαύρα μάτια
κι' έκαμε την καρδούλα μου σαν τό κερί να λιώνη.

Τό νεραιδένιο της κορμ βεργολογεί και σιεύτα
καθώς ψηλή βελανιδιά στο φύσημα του άνεμου.
"Έχει μαλλιά που μοιάζουνε φτερά στρουθοκαμήλου
σαν τα τινάζει τρέχοντας στον κάμπο άπειλισμένη
γιατί ένας νέος κνηγός την πλήγωσε τη δόλια.
Τό μέτωπό της κάταστρο καθώς τα χιόνια αστράφει
καθώς τα χιόνια της νυχτός στο φεγγαριού τη λάμψη.
Τα μάγουλά της σαν τα ιδείς θα πής πώς εινε ρόδα
που κάποτε βασιλόπουλο γύρια του κρατάει.
Τα δυό τα χείλη της θα πής πώς εινε δυό κοράλια,
τό κρεμύτι τό χρώμα τους θα πής; δεν βρίσκει άλλο...
"Αστράφτουνε τα ματόφθαλα της καθώς τό γιαταγάνι,
όπου γυμνό στο χέρι του κρατάει ο καπετάνιος
και μέσ' στη μάχη ριχνεται να διώξη τους έχι...
μας σίντας χτυπούν οι άράπιδες τα βροντερά ταμπούρα.
Περήφανη έχει πατισιά, περήφανο βυθίζει
τ' αγαλματένιο της κορμ στο δρόμο και λυγίζεται
καθώς καρδί κούρσευτόν που βγαίνει άπ' τό λιμάνι
κι' απλώνει κάργα τα πανιά στη μέση του πελάγου.

Στην έρημιά του, μόνο του βροχιέται τό λιοντάρι
και σύγκορμς ταραζόνται από φόβο ή άλαφίνες
κι' δση κι' αν έχουν πονηριά, ποτέ τους δεν τολμάνε
να τό κοντοζυγώσουνε γιατί θα τις ξεσχίσθ.
"Ένα λιοντάρι είμαι κι' εγώ στην έρημιά μου μόνος
μα έσύ Άγναρμ με τ' όνομα να μην πολυφοβάσαι,
γιατί εγώ σοφ τραγουδάω τον καθό. Άγναρμ μου.
"Εγώ που στη μικρότερη άναπνοή του άγέρα
ξέρω να πώ ποσ' έρχεται και κατά που πηγαίνει.

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΑΠΩΛΕΣΘΕΝΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ,,

(Του ΜΙΑΤΩΝΟΣ)

"Όταν με σε γλυκομιά, κόρη χρυσή,
φεύγει ο καιρός σαν άσπραση και δε γροικώ τις όρες,
γιατί κοντά σου όλα θεσπέσια τα θαρώ.
Φυσάει τ' δλόδροσο τ' άγέρι της άγής
κι' εινε χαρά ή άνατολή με τα πουλιά
που μάς μαγεύει ή μελωμένη τους λαλιά.
"Ήλιος ενφρόσινος άπλόωνε και σκορπά
τις λαμπρές άχίντες του μεστές ζωή
στη χλόη, στα δέντρα, στους καρπούς και στους άνθους
που λούζονται στην άγνήνη πρώτη δροσιά.
Κι' έτσι, βαθειά άπ' τη γή τό χόμα τό παχύ
σκορπάει τό μύρο άπ' την πικρή ποίμε βροχή.
Κι' εινε χαριόσουν κι' ή νύχτα ή αγαλή
με τό ίερό φιλέρημό της τό πουλί,
με τό φεγγάρι εκεί ψηλά που όδοιπορεί,
με τ' άστρο που κοπαδιαστά λαμπροκοπών.
Μά ούτε τό δλόγλομο τ' άγέρι της άγής
με τα πουλιά που ελαϊόδου μαγευτικά
μηδ κι' ο ήλιος που φαιδρός άπ' τό πρωί
λάμπει σ' αυτήν τη μαγευμένη έδω τη γή,
μηδ τα χόρτα και τα δέντρα κι' οι καρποί
και τα λουλούδια τα λουόμενα στη δροσιά,
μητε τα μύρα που σκορπά ή βρομιμένη γή
στερνά άπ' την άφθονη κι' δλόδροση βροχή,
μητε τό άπόδρομο που άνοίγεται ή καρδιά,
μητε ή νυχτιά με τό ίερότατο πουλί,
μητε τό νυχτοπλάσμα με τό λαμπρό
του φεγγαριού οεάγιομα ή τό άχνό
τό φως των άστρων σ' άπειρο τό χάος, μπορεί
ν' άξίξη λείποντας έσύ, κόρη χρυσή.

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Τη δυναμώνουν τη φωτιά. Χαίρε... ο άτιμος σφυρίζει.
Είτε σηκώνουν άγκυρα, είτε πηγαίνε τό τρ. νο,
έρχομαι, φεύγω... άδιάρρομο τό κήμα άναο νάζει,
και στα άνοιχτά άμα πηλαλάει και στο γυαλό άμα γράζει.
Μαζύ θα τα μαζέφουμε τα ρόδα που θ' άνθίσουν
τα φύλλα του περιβόλιού κι' άς πέφτουν ένα νυ.
Χαίρε!... στη γέννησή μας και στο θάνατό μ... Χαίρε!
Γιατί κι' ή εύτυχίες μας κι' ή συμφορές θα σβήσουν.